

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – broj trinaest

Jeff Pippenger

2025-12-18

Broj trinaest

Trenutačno razmatramo proročki simbol 1863. Svoju smo pozornost usmjerili na biblijski Kadeš kao simbol pobune staroga Izraela protiv „počin(a)ka“, koja je prouzročila njihovu smrt tijekom razdoblja što je kulminiralo u Kadešu, prikazujući tako odbacivanje Jeremijinih „starih staza“ 1863. godine, kada je bilo odbačeno „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

U nastojanju da slijedimo svjetlo povezano s Kadešom i 1863. godinom, prepoznavali smo deset kušnji koje su dosegle do Kadeša. Prve tri kušnje prepoznali smo kao kušnju mane. Ta se tri koraka mogu predstaviti kao čudesa ili kušnje, a subotnji počinak, kao prva od deset kušnji, odgovara desetoj kušnji, koju Pavao tako jasno u Poslanici Hebrejima označava kao „počinak“. Tih deset kušnji posjeduje alfa-počinak i omega-počinak.

Nije važno kako učenik proroštva želi definirati „počinutak“ koji su Hebreji odbacili kod Kadeša—jer proročki se svaki „počinutak“ (redak na redak) odnosi na „počinutak i okrjepu“, što je pozna kiša. Kadeš je istaknuti simbol odbacivanja poruke pozne kiše, a također i iskustva pozne kiše, jer je pečačenje koje se izvršava nad sto četrdeset i četiri tisuće kod Kadeša učvršćenje u istini i „umno i duhovno“.

„Čim Božji narod bude zapečaćen na svojim čelima — to nije nikakav pečat ni znak koji se može vidjeti, nego učvršćenje u istini, i umno i duhovno, tako da se ne mogu pokrenuti — čim Božji narod bude zapečaćen i pripravljen za potresanje, ono će doći. Doista, ono je već započelo; Božji su sudovi sada nad zemljom, da nam daju upozorenje, kako bismo znali što dolazi.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

Smjestiti se „u istinu“ „intelektualno“ predstavlja prihvaćanje metodologije retka na redak kao jedinoga i isključivo posvećenoga pristupa u proučavanju Božje Riječi. Taj uski pristup bio je potvrđen kao ispravan pristup u kolovozu 1840., kada je „mnoštvo bilo uvjereno u ispravnost načela proročkoga tumačenja koje su usvojili Miller i njegovi suradnici, i adventnom je pokretu dan čudesan poticaj.“ Taj „čudesan poticaj“ predstavlja očitovanje sile Duha Svetoga koja je 1840. poslala poruku prvoga anđela širom svijeta.

Oni koji su sudjelovali u djelu koje je predstavljalo „čudesni poticaj“ bili su osposobljeni izvršiti upravo to djelo silom Duha Svetoga. Duh Sveti očitovao je svoju silu samo među onima koji su prihvatili svetu metodologiju. Duh Sveti očitovao je svoju silu samo unutar onih koji su prihvatili svetu metodologiju.

Intelektualno ukorjenjivanje u istini prihvaćanje je metodologije „redak na redak“, a „prihvaćanje“ metodologije „redak na redak“ za laodikejca je prikazano kao otvaranje vratiju srca za ulazak

Vjesnika Laodiceji u osobi Duha Svetoga. Prihvaćanje svete metodologije unosi silu Duha Svetoga u um onih koji se intelektualno ukorjenjuju u istini. Prihvaćanje te metodologije proizvodi duhovnost koja je prikazana kao sjedinjenje božanstva s čovječtvom. Primjena biblijske metodologije „redak na redak“, kada je pomiješana s vjerom, prikazana je kao intelektualno ukorjenjivanje u istini, a istina (poruka) koja je proizvedena tom metodologijom ne može se odvojiti od Isusa, koji je Riječ. Prihvatiti poruku Njegove Riječi znači prihvatiti Duha Svetoga u svoj um. Stoga intelektualno ukorjenjivanje u istini proizvodi duhovno iskustvo koje prima Božji pečat odobrenja.

Kadeš je bio završni ispit za drevni Izrael. Dvije skupine vinopija u knjizi proroka Joela odijeljene su i međusobno razlikovane na temelju odbacivanja ili prihvaćanja poruke o poznom daždu, koju Joel označuje kao „novo vino“, nasuprot prevrelom vinu koje pije druga skupina. Joelovo „novo vino“ jest Pavlov „počinak“ u Poslanici Hebrejima, trećem i četvrtom poglavlju. To je također ono što Izaijini „pijanci Efrajimovi“ odbijaju „čuti“ — „kojima je rekao: ‘Ovo je počinak kojim možete dati počinak umornomu; i ovo je okrpja’; ali oni ne htjedoše čuti. Stoga im je riječ Gospodnja bila zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo; da bi otišli, pali nauznak, bili satrti, uhvaćeni u zamku i zarobljeni.”

Utvdili smo da Aronova pobuna sa zlatnim teletom predstavlja ‘dva’ od deset kušnji koje završavaju u Kadešu. Podjela te kušnje na dvije kušnje u skladu je s razdobljem kušnje kasne kiše, koje je predstavljeno „kušnjom slike zvijeri“, a to je kušnja koja određuje sudbinu Božjega naroda. Otkrivenje trinaest prepoznaje ‘pobunu’, jer broj ‘trinaest’ predstavlja pobunu.

Poglavlje započinje papinskom zvijeri iz mora, vrhovnim simbolom pobune na zemlji, jer je Daniel prepoznaje kao silu koja govori velike riječi protiv Svevišnjega. Tu pobunu slijedi pobuna zemaljske zvijeri, Sjedinjenih Država, koje potom prisiljavaju sav svijet da slijedi njihov primjer pobune. Obrazac za treću pobunu u poglavlju nalazi se u prvoj od triju pobuna, prikazanoj kao zvijer iz mora, simbol Vatikana. U jedanaestom retku Sjedinjene Države govore kao zmaj te tako tvore sliku zvijeri—sliku Vatikana. Od dvanaestoga retka nadalje Sjedinjene Države prisiljavaju svijet da učini isto. Aronova je pobuna dvostruka, predstavljajući pobunu Sjedinjenih Država, a zatim i pobunu cijeloga svijeta kada se nametne svjetska slika Vatikana.

Aronova pobuna označava oba razdoblja, predstavljena kao idolopoklonstvo kada Mojsija nije bilo, nakon čega slijedi idolopoklonstvo kada je Mojsije bio prisutan. Mojsije je primao Zakon te stoga predstavlja Božji Zakon kao točku razdvajanja u pobuni. Kušnja predstavljena Aronovim zlatnim likom teleta-zvijeri jest kušnja iz 1863.

To je kušnja nedjeljnog zakona, koja predstavlja crtu razdvajanja između života i smrti. To je crta razdvajanja između Obećane zemlje ili smrti u pustinji, crta razdvajanja između žiga Zvijeri ili pečata Božjega, crta razdvajanja između sudbine Šebne, Laodikejca, ili Elijakima, Filadelfijca. Prve tri kušnje, predstavljene manom, simboliziraju spor oko subote ili nedjelje, kao i deseta kušnja. Crta razdvajanja u Aronovoj pobuni sa zlatnim teletom, koja predstavlja i petu i šestu kušnju — jest nedjeljni zakon.

Četvrto kušanje jest voda kod Masse, što znači „kušanje“, i Meribe, što znači „znak Jahvin“, a nalazi se u Izlasku 17,1–7, gdje je izravno označeno kao „kušanje Gospodina“.

I sva zajednica sinova Izraelovih krenu iz pustinje Sina, prema svojim putovanjima, po zapovijedi Gospodnjoj, i utabori se u Refidimu; a ondje ne bijaše vode da narod pije. Zato se narod prepirao s Mojsijem i govorio: Daj nam vode da pijemo. A Mojsije im reče: Zašto se prepirete sa mnom? Zašto iskušavate Gospoda? I ondje je narod žeđao za vodom; i narod je mrmljao protiv Mojsija govoreći: Zašto si nas izveo iz Egipta, da nas, i našu djecu, i našu stoku, pomoriš žeđu?

I Mojsije zavapi Gospodinu govoreći: Što ću učiniti s ovim narodom? Gotovo su spremni kamenovati me.

I Gospodin reče Mojsiju: Pođi pred narod i uzmi sa sobom neke od starješina Izraelovih; i štap svoj, kojim si udario rijeku, uzmi u svoju ruku i pođi. Evo, ja ću stajati pred tobom ondje na stijeni na Horebu; i udarit ćeš stijenu, i iz nje će poteći voda, da narod pije. I Mojsije učini tako naočigled starješina Izraelovih.

I nazva onome mjestu Masa i Meriba zbog prepiranja sinova Izraelovih i zato što su iskušavali Gospoda govoreći: „Je li Gospod među nama ili nije?“ Izlazak 17,1–7.

Kušnja predstavljena „Massom“ i stijeg predstavljen „Meribom“ proročki su alfa koja susreće svoju proročku omegu kada Mojsije drugi put udara istu Stijenu. To znači da je četvrta od deset izazivanja predstavljena u Kadešu, jer je drugi Kadeš mjesto gdje Mojsije u pobuni udara Stijenu. Time se pokazuje da Kadeš, kao simbol, uključuje kušnju s vodom koja proizvodi stijeg.

Kušnja vode koja proizvodi stijeg jest kušnja poruke pozne kiše. Godina 1863. bila je mjesto gdje je stijeg trebao biti podignut, ali jao; 1863. bila je samo prvi Kadeš, a drugi Kadeš jest u uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Masa i Meriba predstavljaju završnu kušnju za sto četrdeset i četiri tisuće neposredno prije nego što budu podignuti kao stijeg pri nedjeljnom zakonu. Nije autoritet Rima, niti autoritet Židova uredio Kristovu smrt. Taj je autoritet bio ovlašten u vijeću Neba vjekovima prije križa. Mojsije je upotrijebio svoj štap, štap pomazan od samoga Boga, da udari po Stijeni — ali samo jedanput. Ta Stijena, prema nadahnuću, predstavljena je porukama od 1840. do 1844., koje su stare temeljne istine što predstavljaju stazu pravednika. U kušnji prikazanoj Masom voda koja spašava jest voda koja izlazi iz Stijene starih staza. Ta voda ispituje i proizvodi dvije skupine: jednu za žig Zvijeri, a drugu za pečat Božji, kao što je prikazano pečatom Božjim na onima koji su podignuti kao stijeg, kako je prikazano Meribom.

Hram je bio dovršen prije trećega Artakserksova dekreta, čime se utvrđuje da je milleritski hram koji je Krist podigao u 46 godina, od 1798. do 1844., bio dovršen prije trećega anđela, predstavljenog dolaskom trećega dekreta. Sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćeni su neposredno prije zakona o nedjelji, kada su potom uzdignuti kao prinosni stijeg prvina Pedesetnice, kao u dane stare. Masa i Meriba prepoznaju kušnju s vodom predstavljenu porukom Ponoćnoga poklika u povijesti prvoga i trećega anđela.

Djelo sjedinjenja božanstva s čovječstvom također je prikazano kao sjedinjenje dvaju hramova. Također je prikazano kao brak u kojemu se muškarac i žena, ili ženski hram i muški hram, sjedinjuju i postaju jedno tijelo. Krist je podigao mileritski hram sa svrhom da ih uvede u svoj nebeski hram, gdje bi našli „počinutak“, prikazan u povijesti 1844. godine sedmodnevnom subotom.

Kada se ovo razumijevanje Masse i Meribe, kao četvrtoga ispita, primijeni između početnoga ispita koji također predstavlja tri ispita, a nakon kojega zatim slijedi nedjeljni zakon petoga i šestoga ispita — tada možete vidjeti, ali samo ako ste voljni vidjeti, da je trostruki ispit s manom prvi ispit, nakon kojega slijedi ispit koji prethodi trećemu dvostrukom ispitu Aronova zlatnoga teleta. Massa i Meriba prikazane su zajedno, jer se jedino u poruci drugoga anđela nalazi proročko „udvostručenje“. Prva tri ispita mane jesu poruka prvoga anđela. Ispit Masse i Meribe jest poruka drugoga anđela, a Aronova pobuna jest poruka trećega anđela.

Peta kušnja jest kušnja Aronova zlatnoga teleta, koja započinje očitovanjem idolopoklonstva kada su pobunjenici mislili da je njihova ogoljena pobuna skrivena od Boga.

A kad narod vidje da Mojsije odugovlači sa silaskom s gore, narod se okupi oko Arona i reče mu: Ustani, načini nam bogove koji će ići pred nama; jer za ovoga Mojsija, čovjeka koji nas je izveo iz zemlje egipatske, ne znamo što se s njim dogodilo. A Aron im reče: Poskidajte zlatne naušnice što su na ušima vaših žena, vaših sinova i vaših kćeri, i donesite ih k meni. I sav narod poskida zlatne naušnice što su im bile na ušima i donese ih Aronu. I on ih primi iz njihovih ruku, oblikova ih dljetom i načini od toga liveno tele; a oni rekoše: Evo tvojih bogova, Izrael, koji su te izveli iz zemlje egipatske. Kad Aron to vidje, sagradi žrtvenik pred njim; potom Aron oglasi i reče: Sutra je blagdan Gospodu.

I sutradan ujutro uraniše te prinesoše paljenice i privedoše žrtve pričesnice; a narod sjede jesti i piti, pa ustade da se zabavlja. Izlazak 32:1–6.

Šesta kušnja drugi je dio pobune sa zlatnim teletom, kada se Mojsije vraća nakon što je primio Deset zapovijedi. Mojsije pita: „Tko je na Gospodnjoj strani?“ Većina je ostala pasivna ili se svrstala uz idolopoklonike, očitujući istu pobunu otvoreno u nazočnosti posrednika.

Peta i šesta kušnja jasno predoznajuju i podudaraju se sa zakonom o nedjelji. Ilija na gori Karmelu postavlja slično pitanje kao i Mojsije. Izaberite danas komu ćete služiti, upućuje na kušnju zakona o nedjelji. Simbolika kušnje s ikonom zvijeri upućuje na zakon o nedjelji. Razdvajanje Levita u Aronovu izvještaju i razdvajanje dvanaest plemena u izvještaju o Jeroboamovim dvama zlatnim telcima prepoznaju razdvajanje mudrih i ludih pri zakonu o nedjelji. Laodicejci su lude djevice, kako o tome svjedoči sestra White, i stoga je razdvajanje djevice pri zakonu o nedjelji razdvajanje Laodicejaca i Filadelfijaca. Peta i šesta kušnja, koje su jedna dvostruka kušnja, podudaraju se sa zakonom o nedjelji, što znači da se podudaraju s 1863. godinom i Kadešom.

Trideset drugo i trideset treće poglavlje Izlaska ispunjavaju se istoga dana, u razmaku od samo nekoliko sati, a taj dan predočava 1863. godinu i Kadeš. U trideset trećem poglavlju Mojsije traži da vidi Božju slavu. Stoga vidimo kako se Mojsije u petoj i šestoj provokaciji preobražava u sto četrdeset i četiri tisuće. Taj isti Mojsije također je u Kadešu, gdje drugi put udara Stijenu, te tako

predstavlja skupinu koju satire Stijena na koju su odbili pasti. Ta je Stijena poruka, i stoga postoje dva simbola Mojsija u Kadešu: jedan koji očituje Božju slavu, a drugi koji odbacuje Stijenu.

„Neka oni koji stoje kao Božji stražari na zidovima Siona budu ljudi koji mogu uočiti opasnosti prije naroda — ljudi koji mogu razlučiti između istine i zablude, pravednosti i nepravедnosti.”

„Upozorenje je došlo: Ne smije se dopustiti da uđe išta što bi uznemirilo temelj vjere na kojem gradimo još otkako je poruka došla 1842., 1843. i 1844. godine. Ja sam bila u toj poruci, i otada stojim pred svijetom, vjerna svjetlu koje nam je Bog dao. Ne namjeravamo maknuti svoja stopala s postolja na koje su bila postavljena dok smo iz dana u dan tražili Gospodina usrdnom molitvom, tražeći svjetlo. Mislite li da bih se mogla odreći svjetla koje mi je Bog dao? Ono treba biti kao Vječna Stijena. Ono me vodi otkako mi je dano.” Review and Herald, 14. travnja 1903.

Jedan od simbola „Mojsija u Kadešu“ jest da udara Stijenu štapom, simbolom vlasti. Prvi put to je bila Božja vlast, a drugi put čovjekova vlast. Skupina predstavljena Mojsijem kod drugoga Kadeša prikazana je kao pijanci Efrajimovi, koji se služe svojim teološkim autoritetom (štapom) kako bi napali poruku kasne kiše, koja je poruka starih staza od 1840. do 1844.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. trebaju se sada iznositi sa silom, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili orijentaciju. Poruke trebaju ići svim crkvama.

„Krist reče: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista vam kažem da su mnogi proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli’ [Matej 13,16.17]. Blagoslovljene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti učinjeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjem određenju biti dana poruka koja će narasti u silan poklič. Tada će Daniel stajati na svojem mjestu da dâ svoje svjedočanstvo.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

Prva kušnja mane jest trostruka kušnja. Posljednja od deset kušnji jest kušnja trećega anđela. I prva i posljednja predstavljaju „počinak“ kao simbol kušnje. Prva kušnja jest trostruka kušnja, predstavljajući prvoga anđela kojega slijedi drugi anđeo, ali četvrta kušnja, u kojoj su zapečaćenje i podizanje kao stijeg, predstavljena je Massom i Meribom. Treći anđeo, predstavljen petom i šestom kušnjom, jest treća kušnja, koja je slijedila drugu kušnju Masse i Meribe te prvu kušnju mane.

Izazivanje gnjeva kod Tabere, izloženo u Brojevima 11,1–3, predstavlja sedmu kušnju. Redcima koji uvode ognjenu kušnju vjere predstavljenu „Taberom“, što znači „mjesto gorenja“, prethode redci koji opisuju kretanje Božjega naroda kroz pustinju. Nestrpljivost očitovana u desetom poglavlju suprotstavljena je sto četrdeset i četirima tisućama koji slijede Jaganjca kamo god On ide. To su oni koji imaju postojanost svetih, ali drevni je Izrael u desetom poglavlju očitovao

nestrpljivost koja ih u jedanaestom poglavlju vodi u njihovu ognjenu kušnju.

I krenuše od gore Gospodnje tri dana hoda; a Kovčeg saveza Gospodnjega išao je pred njima tijekom ta tri dana hoda, da im pronađe počivalište. I oblak Gospodnji bijaše nad njima danju, kad su polazili iz tabora. I dogodi se, kad bi Kovčeg kretao naprijed, da je Mojsije govorio: Ustani, Gospode, i neka se rasprše neprijatelji tvoji; i neka bježe pred tobom oni koji te mrze. A kad bi se zaustavljao, govorio je: Vрати se, o Gospode, k mnogim tisućama Izraelovim. Brojevi 10:33–36.

Sljedeći redak uvodi pobunu u Taberi.

A kad je narod mrmljao, to bijaše zlo u očima Gospodnjim; i Gospodin to ču; i razgnjevi se, te se raspali oganj Gospodnji među njima i sažeže one na krajnjim dijelovima tabora. Tada narod zavapi Mojsiju; i kad se Mojsije pomoli Gospodinu, oganj se ugasi. I on nazva ime onomu mjestu Tabera, jer je oganj Gospodnji gorio među njima. Brojevi 11,1–3.

Izazivanje koje je uslijedilo nakon očitovanja ognja bilo je čeznuće za mesnom hranom i ono predstavlja osmu kušnju. To se nalazi u Brojevima 11:4–34. Mrmljanje u Taberi predstavlja iskvarenu višu narav, nedostatak strpljenja, a pobuna požude za egipatskim loncima mesa predstavlja nižu narav. Oganj predstavlja pročišćenje ognjem Glasnika Saveza u trećem poglavlju Malahije, jer proročki Tabera znači mjesto gorenja, a mjesto gorenja u Božjoj proročkoj Riječi nalazi se u Malahiji 3, gdje oganj proizvodi nestrpljivu klasu određenu za očišćenje i strpljivu klasu koja se pročišćuje kao prinos uzdignut na žrtvu.

Oni koji su predstavljeni po Mojsiju u dvostrukoj kušnji više i niže naravi Tábere jesu sto četrdeset i četiri tisuće koji su utvrđeni u istini i umno i duhovno. Um prepoznaje višu narav i duhovno predstavlja sjedinjenje božanstva s čovječstvom. Božanstvo se može sjediniti s čovječstvom samo kada je niža narav razapeta i mrtva. Biti utvrđen u istini umno i duhovno predstavlja iskustvo primanja pečata. Ognjevi Tábere predstavljaju konačno razdvajanje pšenice i kukolja u Kristovu djelu podizanja hrama od sto četrdeset i četiri tisuće.

Deveta kušnja jest pobuna Mirjame i Arona zabilježena u Brojevima 12. Povod nije bio drukčiji od pobune Koraha, Datana i Abirama ili Minneapolisa 1888. godine. Pitanje nije bilo samo odbacivanje Božje poruke, nego i odbacivanje Božjega izbora vodstva.

Osuda vođa koji odbacuju ne samo poruku nego i glasnika prethodi desetomu ispitu. Vodstvo se očituje kao otpadničko neposredno prije nedjeljnoga zakona, koji je deseti ispit. Nedjeljni zakon usklađen je s križem, a na putu prema križu, koji je nedjeljni zakon, vodstvo je izabralo Barabu, lažnoga Krista, jer „bar” znači „sin od”, a „abba” znači „otac”. Približavajući se križu (nedjeljnomu zakonu) ili Kadešu, vodstvo očituje potpuno razvijeno otpadništvo birajući krivotvorenoga Krista te također izravno izražavajući građanskim vlastima da nemaju kralja osim Cezara.

Sedma, osma i deveta kušnja prepoznaju proces zapečaćenja, no prikaz je u slici ludih djevica. Deseta od tih kušnji bila je prva pobuna u Kadešu, koja predodnačuje 1863. godinu. Od 1846. Hebreji su bili dovedeni na Sinaj da prime Zakon. Dvije ploče Deset zapovijedi simbol su Božjega

saveznog odnosa s drevnim doslovnim Izraelom, a dvije ploče Habakuka simbol su saveznoga odnosa suvremenoga duhovnog Izraela. Druga je ploča bila iznesena 1850. godine, i kao što se drevni Izrael zavjetovao da će držati Zakon, tako je do 1856. bila donesena završna kušnja, predoznačena uhadama koje su pohodile Obećanu zemlju. Većinsko mišljenje do kojega se došlo tijekom sedam godina, od 1856. do 1863., bilo je da je laodicejska pustinja mjesto gdje su željeli umrijeti.

Razdoblje od 1844. do 1863. godine predočeno je razdobljem koje započinje krštenjem na Crvenome moru, a završava drugim krštenjem na rijeci Jordanu, na istome mjestu na kojemu će Isus postati Krist, kada ga je kasnije krstio Ivan. Krštenje na Crvenome moru označilo je saveznički odnos s drevnim Izraelom. Taj je odnos započeo brakom koji je istodobno pokrenuo proces kušnje od deset koraka. Potom su dovedeni na Sinaj i obećali držati Njegov zakon, ali nisu, a zatim su pali na desetoj i posljednjoj kušnji pri prvoj pobuni u Kadešu. Nakon četrdeset godina, i druge i veće pobune u Kadešu, ušli su u Obećanu zemlju tako što su bili kršteni u rijeci Jordanu.

Sva obilježja krštenja povezana su sa Savezom. Povijest omega i drugoga Kadeša usklađena je s poviješću prvoga i alfa Kadeša. Mojsijeva omega pobuna bila je daleko veća od pobune čitavoga naroda u alfa pobuni Kadeša. Omega je uvijek veća. Obje pobune zajedno predstavljaju pobunu Izaijinih učenih i neukih koji odbijaju ući u počinak poruke poznoga dažda.

Tri krštenja (Crveno more, rijeka Jordan i rijeka Jordan), prvo Mojsijevo, a posljednje Kristovo; stoga je Mojsije alfa, a Krist omega. Slovo između prvoga i dvadeset i drugoga slova hebrejskoga alfabeta, trinaesto slovo, kada se pripoji i slijedi prvo slovo, koje se potom pripoji posljednjemu, dvadeset i drugomu slovu, tvori hebrejsku riječ „istina”. Srednje krštenje bijaše rijeka Jordan i Kadeš. Nakon prvoga krštenja na Crvenome moru uslijedilo je krštenje na Jordanu. Ali prvo krštenje na Jordanu bilo je odgođeno za četrdeset godina, do drugoga pohoda Kadešu i stvarnoga krštenja na Jordanu. Treće krštenje, koje predstavlja vrijeme pohađenja Židova, bilo je prispjelo kada je Krist započeo svoje djelo potvrđivanja saveza za jedan tjedan, u ispunjenju Daniela 9, 27, i to bijaše čas suda za drevni Izrael.

Prvo krštenje na Crvenome moru jest poruka prvoga anđela, a dva posjeta Kadešu predstavljaju „udvostručenje“, jer su pri prvome posjetu Kadešu i rijeci Jordanu prikazani pobuna naroda Božjega Saveza, a pri drugome Kadešu očituje se pobuna vodstva. Kadeš i ta dva posjeta predstavljaju udvostručenje poruke drugoga anđela, pri čemu se očituju dvije skupine, a obje su skupine prikazane i građanstvom i vodstvom. Kristovo krštenje jest poruka trećega anđela, kada se pšenica i kukolj razdvajaju, kao što je stari Izrael bio odijeljen od kršćanske zaručnice kojom se Krist oženio u času suda nad starim Izraelom.

Razdoblje od 1844. do 1863. jest razdoblje od Crvenoga mora do prve pobune u Kadešu. Godina 1844. jest prijelaz preko Crvenoga mora, 1846. jest mana, simbol ispita o suboti koji su Whiteovi prošli 1846. kada su stupili u brak. Godine 1849. Gospodin je po drugi put ispružio svoju ruku da sabere svoj narod. Sabrao ih je tijekom poruke prvoga anđela kada je prva od Habakukovih ploča stigla u povijest, a druga je ploča bila određena za istu svrhu.

Omega tablica iz 1850. trebala je sabrati i ispitati, jer je to učinila i alfa tablica iz 1843. Prvi anđeo imao je tablicu, a i treći anđeo također je imao tablicu, jer prvi je alfa, a treći je omega. „Dvije tablice“ putokazi su prvoga i trećega anđela — ne drugoga. Proročko razdoblje „tablica“ započinje tablicom s pogreškom i završava tablicom bez pogreške. Povijest između dviju tablica jest povijest drugoga anđela, u kojoj je karta odložena sve do 1850.

Nakon što je godina 1843. završila 19. travnja 1844., karta iz 1843. bila je odložena, jer je tada pogrešno predviđala godinu 1843. Od 19. travnja 1844. do 1850. nema Habakukove ploče. U povijesti drugoga anđela nije bilo karte i—Babilon pade. Alfa je ploča, omega je ploča, a sredina je pad Babilona; simbol pobune koji je povezan s razdobljem kada nije bilo ploče. Povijesno razdoblje Habakukovih ploča nosi pečat istine.

Godina 1850. bila je predočena Sinajem i davanjem Zakona. Taj je događaj bio obilježen Pedesetnicom, kada su bila podignuta dva potresana kruha. Proces podizanja potresanih kruhova prikazan je tiskanjem i promicanjem karte u svibnju 1842., te poviješću 1849., kada je bila pripremljena druga karta, i 1850., kada je bila dostupna. To je razdoblje na Kristovoj liniji predstavljeno kao pedeset dana od Njegova uskrsnuća do Pedesetnice, razdoblje podijeljeno na četrdeset dana nakon kojih slijedi deset.

Godine 1849. Krist je po drugi put pružao svoju ruku, a 1850. Habakukova druga ploča bila je dostupna i proces kušanja koji je vodio prema Kadešu napredovao je. Godine 1856. došla je posljednja od deset kušnji drevnoga Izraela kada je u periodičnoj publikaciji pokreta objavljena nova svjetlost o Millerovu temeljnom proročkom otkrivenju. Tijekom dvije tisuće petsto dvadeset proročkih dana, od 1856. do 1863., uhode su ušle da izvide zemlju. Godine 1863. izabrali su novoga vođu da ih povede natrag u Egipat.

Ove istine nastavit ćemo u sljedećem članku.

„U viđenju koje mi je dano u Bordovilleu, Vermont, 10. prosinca 1871., pokazano mi je da je položaj moga supruga bio vrlo težak. Na njemu je počivao pritisak briga i rada. Njegova braća u službi nisu nosila te terete i nisu cijenila njegove napore. Neprestani pritisak opterećivao ga je umno i tjelesno. Pokazano mi je da je njegov odnos prema Božjem narodu bio, u nekim pogledima, sličan odnosu Mojsija prema Izraelu. Bilo je onih koji su mrmljali protiv Mojsija kada su se nalazili u nepovoljnim okolnostima, a bilo je i onih koji su mrmljali protiv njega.”
Testimonies, svezak 3, 85.